

www.gaudesaboos.be

Interview Pieter Gaudesaboos: 'PISTACHE: ZOEKEN EN KRIOELEN'
Leeswelp 2006 nr12 - Chris Bulcaen

Het Wiegelwoud kennen we al van het vorige boek van Pieter Gaudesaboos, *Stad* (zie *De Leeswelp* 2006, p. 14). Daar was het niet veel meer dan een eindeloze rij eendere bomen, een groot kapbos waarin de mensen nietig leken maar er toch alle controle over hielden. In *Pistache* is het Wiegelwoud een fantastische jungle geworden, een dicht bos van takken bloemen, vol van insecten en andere dieren, kabouters, merkwaardige gebouwen en constructies. Kortom, een geschikte locatie voor een kijk- en zoekboek, dat omwille van zijn aanpak en stijl een bijzondere realisatie in het genre geworden is.

Heel veel te zoeken valt er eigenlijk niet, wel zoveel meer te kijken, en ook te doen. Het verhaal is simpel: om tien voor zeven wil het hondje Pistache gaan slapen, en we volgen zijn pad doorheen het Wiegelwoud, tot het om acht uur zijn bed bereikt. De lezer dient zelf het pad te bewandelen, met een kaartje van het hondje dat – nogal fragiel – aan het leeslint is bevestigd. Het groene pad kronkelt doorheen elf prenten. Het verdwijnt af en toe achter gebouwen of onder de grond, maar steeds wijzen vogels met pijlen op hun rug de weg. Elke prent is voorzien van een cijferbord, en het boek telt af van tien tot een. Af te tellen zijn het aantal muizen dat Pistache vergezelt. Op elke prent vindt een van die muisjes een slaappleatsje – een leuke overeenkomst met *Negen schijfjes banaan* (2004). Er valt nog van alles te tellen op de overvolle prenten, want als vanouds maakt Gaudesaboos reeksen van figuurtjes en voorwerpen.

Pistache is echter meer dan een opeenvolging van prenten die via een pad en getallen aan elkaar verbonden zijn. Gaudesaboos stopt er nog terugkerende beelden en een ander verhaal in, die het boekje een grote eenheid verschaffen. De kronkelingen van Pistaches pad bv. zijn die van een roetsjbaan, en effectief komt er op enkele pagina's een roetsjbaan voor. De slangen bij prent 'zes' kronkelen ook al als een rollercoaster. Het achtbaanmotief kondigt dan weer het thema kermis aan, die er aan het eind, net voor *Pistache* zich neerlegt, ook komt. Het is een feestelijke prent waarin vele motieven en beestjes uit de vorige prenten terugkomen. De kermis verklaart meteen ook een aantal vroegere beelden en situaties. Zoals het hoort in een zoekboek, dien je dus ook in *Pistache* voortdurend heen en weer te bladeren om alles te kunnen zoeken en begrijpen. Voor wie bepaalde zaken zou gemist hebben, last Gaudesaboos aan het eind nog een mozaïekpagina in waarin negen details worden uitvergroot.

De fraaiste creaties in dit boek zijn de kevers, die de vuurpijlen voor de kermis maken. Kleurrijke beestjes, voorzien van dekschilden vol stippen, strepen en cirkels, en in een grote variatie aan vormen. Gaudesaboos vindt ze blijkbaar zelf ook fantastisch, want hij zet talloze kevertjes op het binnenplat, en een groot exemplaar op de schutbladen. Zijn computergrafiek is op korte tijd ongelofelijk geëvolueerd van een, in *Stad*, weliswaar indrukwekkende, maar toch wat starre, lineaire naar een overdonderende, gevarieerde en zwierige stijl. Ronde vormen overheersen in *Pistache*, de kleuren zijn feller, verschillende beelden en patronen worden dicht opeen geplakt, maar met voldoende regelmaat en onderscheid. Gaudesaboos werkt opnieuw met herhalingen en reeksen, maar veel minder lineair en nevenschikkend dan in vorige boeken. Knap is hoe hij die patronen en reeksen over een hele pagina en over de pagina's heen weet te spreiden en in elkaar doet overgaan. Het zijn visuele equivalenten van rijm en enjambement die een sterk verband creëren tussen de talrijke beelden. Het digitale karakter van die beelden wordt wat verdoezeld door de ronde vormen en het jaren '70 design van meubels en gebouwen. Het huisje van *Pistache* staat vol van die seventies spullen waar Gaudesaboos zo gek van is. Aan de muren hangt zo'n typisch bloemetjesbehang, waarvan de bloemen echter dezelfde vorm hebben als die uit de eerste prent van het Wiegelwoud. Consistent en afgewerkt tot in de puntjes is dit boek, en opnieuw heel verzorgd uitgegeven, in een vormgeving van de auteur zelf.

Bij een eerste blik komt Pistache druk en overvol over, maar de prenten laten al vlug hun betekenis los en je komt onder de indruk van het hecht gecomponeerde totaalbeeld dat Gaudesaboos heeft bereikt. Zijn boek moet het vooral van die visuele verrukking hebben, want de zoekellemen ten zijn niet zo moeilijk te vinden, en het verhaal is toch iets te eenvoudig. Het boek leent zich tot een voortdurend aanwijzen en verwonderen ('en dit nog', 'en kijk daar'), maar minder tot het construeren van verhalen. De voorlezer heeft alleszins al voldoende werk te verrichten: kleuters zullen gefascineerd zijn door het pad van Pistache en het kaartje aan het leeslint, en de voorlezer dient vervolgens hun blik te richten op het krioelen der wezens en dingen in het Wiegelwoud.